

gangspunkt også gælde ved gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. pkt. 4.1.2. ovenfor, og forslaget til konkurslovens § 197 (lovforslagets § 1, nr. 3). Den konkursramte skyldners gæld vil imidlertid typisk være af en anden karakter end i sager om gældssanering uden for konkurs, idet gælden oftest hovedsagelig vil hidrøre fra erhvervsvirksomhed, hvilket bør afspejles ved udformningen af de særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende.

Det er efter Konkursrådets opfattelse helt afgørende, at et særligt regelsæt om eftergivelse af i hovedsagen erhvervsmæssig gæld ikke giver anledning til misbrug, og at der derfor ikke bør meddeles gældssanering i tilfælde, hvor skyldnerens erhvervsvirksomhed eller den virksomhed, hvorfra skyldnerens erhvervsmæssige gæld hidrører, har været drevet på en måde, der fremtræder som illoyal over for kreditorerne, herunder offentlige myndigheder. Konkursrådet foreslår derfor, at det i konkursloven nærmere præciseres, hvilke omstændigheder omkring virksomhedsførelsen der normalt bør føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Rækkevidden af disse omstændigheder vil have afgørende betydning for det praktiske anvendelsesområde for særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende. Sættes kravene til den forretningsførelse, der skal give adgang til saneringsbestemmelserne, meget højt, vil dette kunne fremme hæderlig og forsvarlig forretningsførelse også i virksomheder, der er på randen af et økonomisk sammenbrud. Slækkes kravene til forretningsførelsen, vil anvendelsesområdet for de særlige gældssaneringsregler på den anden side blive udvidet, idet flere erhvervsdrivende vil kunne opfylde betingelserne for gældssanering i forbindelse med konkurs.

Efter Konkursrådets opfattelse bør de omstændigheder omkring virksomhedsførelsen, der normalt bør føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs, angå virksomhedsførelsen i bred forstand. Angivelsen i loven af disse omstændigheder bør heller ikke i konkurssituationen opfattes således, at det automatisk vil føre til gældssanering, medmindre der i den enkelte sag er forhold, som udtrykkeligt er omfattet af udelukkelsesgrundene, jf. pkt. 4.1.2. ovenfor. Muligheden for at udøve et skøn i den konkrete sag er efter Konkursrådets opfattelse også i konkurssituationen af væsentlig betydning.

Med hensyn til de omstændigheder, der i almindelige bør udelukke gældssanering, peger Konkursrådet endvidere på, at det forhold, at skyldneren efter en

indledt gældssanerings sag har stiftet ny gæld, i praksis oftere vil kunne være berettiget ved gældssanering i forbindelse med konkurs end ved almindelig gældssanering. Dette vil navnlig gælde i de tilfælde, hvor den nye gæld er stiftet i forbindelse med skyldnerens nye erhvervsvirksomhed.

Konkursrådet foreslår herudover, at det udtrykkeligt fremgår af konkursloven, at skyldneren i almindelighed vil være afskåret fra en gældssanering, hvis skyldneren eller ledelsen i det selskab, der er eller har været undergivet konkursbehandling, i ikke uvæsentligt omfang har tilsidesat sine pligter med hensyn til bogføring, momsafregning, indeholdelse og afregning af A-skat, indsendelse af oplysninger til offentlige myndigheder mv. Den nærmere vurdering af, i hvilket omfang en tilsidesættelse af disse pligter er så væsentlig, at gældssanering bør nægtes, bør efter Konkursrådets opfattelse foretages af skifteretten efter en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder.

F.eks. bør ikke enhver formel overtrædelse af bogføringsreglerne føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering. Det er på den anden side heller ikke hensigten, at gældssanering kun skal være udelukket, hvis der er tale om en overtrædelse af straffelovens § 302 om særlig grove overtrædelser af bogføringsreglerne. Skyldneren bør dog som udgangspunkt være udelukket fra at få gældssanering, hvis virksomhedens bogføringsmateriale er bortkommet, og skyldneren ikke kan give en meget troværdig forklaring på, hvorfor virksomhedens regnskabsmateriale ikke umiddelbart er tilgængeligt for kurator.

Konkursrådet finder endvidere, at det bør fremgå af lovteksten, at der som udgangspunkt ikke kan meddeles gældssanering, hvis skyldneren, skyldnerens ægtefælle eller samlever, eller ledelsen i det selskab, der er omfattet af konkursbehandlingen, i øvrigt i ikke uvæsentligt omfang har undladt at lede den virksomhed, der er eller har været undergivet konkursbehandling, forsvarligt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis virksomheden har ydet ulovlige aktionær- eller anpartshaverlån. Er der f.eks. ydet lån til selskabets aktionærer, bestyrelsesmedlemmer eller direktører i strid med aktieselskabslovens § 115, stk. 1, må ledelsen efter Konkursrådets opfattelse anses for at have undladt at lede virksomheden forsvarligt, således at der ikke bør meddeles gældssanering.

Den foreslåede regel vil endvidere kunne anvendes, hvis virksomheden har begunstiget eller søgt at begunstige enkelte kreditorer. Der bør dog være tale om tilfælde, hvor dispositionen kan bebrejdes skyldneren eller den konkursramte virksomhed, som har foretaget dispositionen.